

HOUBAĀ~SKĀ• SEZĀ“NA

ĀšterĀ½, 21 zĀĭĀ™Ā- 2010

Taky chodíte rádi do lesa? A ještĀ> radĀ>ji v tom lese nĀ>co sbíráte? My ĀĀEši jsme národ houbaĀ™Ā- a mĀ> s dokonce poštĀ>stilo bydlet pár metrĀ- od lesa. Co víc si mĀ-Ā¾e zaujatý houbaĀ™ pĀ™át? Za tĀ>ch pár let, co tam by uĀ¾ mám prolezlé zdeši lesy skrz naskrz.

Mám svých pár oblíbených míst, všechna jsou dostupná i s koĀ•árkem a s naši nejmladši princezn tedy prolézáme naše lesy velmi Ā•asto. No, co se v mládí nauĀ•íš... Na houby jsem zaĀ•ala chodit tak kolem pĀ>ti, šesti let. S babiĀ•kou a dĀ>dou. MoĀ¾ná dĀ™ív, ale to uĀ¾ si nepamatuji, a bohuĀ¾el ani jeden z mých prarodiĀ™ Ā™íct nemĀ-Ā¾e. JezdĀvali jsme tenkrát do Líšné, ráno autobusem tam, pochodit po lese a honem na odpolední autobus, protoĀ¾e Líšná byla taková ta vesniĀ•ka, kde lišky opravdu dávají dobrou noc a autobusy tam jezdily tak maximálnĀ> pĀ>krát za den. Pracovní. O víkendu ještĀ> ménĀ>. Ā¾ jsem povyrostla, tak jsem jezdila s dĀ>dou na kolech. KdyĀ¾ s námi jela babiĀ•ka, tak se jelo zase autobusem. BabiĀ•ka za celý svĀ>j Ā¾ivot nemĀ>la ani jedno obleĀ•ené kalhoty a ani jednou nejela na kole. Ovšem ani ta první skuteĀ•nost jí nezabránila projít s námi Tatry, podívat se dolĀ- z LomniĀ•áku a prochodit lesy kĀ™íĀ¾em kráĀ¾em. Myslím si, Ā¾e jsem docela slušná houbaĀ™ vĀ>tšinu hub rostoucích u nás v lese znám, a ty, co neznám celým rodovým jménem, umím pĀ™ibliĀ¾nĀ> zaĀ™adit. Ale jako vĀ>tšina z nás znám hlavnĀ> ty houby, co jsme sbírali s prarodiĀ•i, nebo co mi ukázal nĀ>jaký dalši zkušený houbaĀ™ a vyzkoušela jsem je u nĀ>koho. NejlegraĀ•nĀ>jši vzpomínku mám na masáky. Tedy muchomĀ•rky rĀ-Ā¾ovky. MĀ•am, uĀ¾ se olizuju, kdyĀ¾ si vybavím, jak chutnaly v guláši. JenĀ¾e - ten jsme si s dĀ>dou dĀ>lávali jen tehdy, kdyĀ¾ babiĀ•ka nebyla doma. BabiĀ•ka je jinak vyhazovala a dĀ>dovi je zakazovala sbírat, protoĀ¾e mĀ>la strach, Ā¾e kdyĀ¾ je to muchomĀ•rka, tak abychom se náhodou neotrĀvili. ManĀ¾el je nejí, a tak je teĀ• taky nesbírám. Ale kdyby tu byl dĀ>da, urĀ•itĀ> bychom si jich pár nasbírali. Jako dítě si ještĀ> pamatuji, Ā¾e jsme bĀ>Ā¾nĀ> sbírali liš. Pak jsme jich nacházeli ménĀ> a ménĀ>, aĀ¾ totálnĀ> z lesa zmizely. Po hodnĀ> moc dlouhé době jsem je vidĀ>la zase na dovolené na ŠumavĀ>. Bylo jich tam tolik, Ā¾e by se daly kosit kosou a byly všude, nejvíc kolem cest. A úplnĀ> nejvíc tam, kde se nesmĀ>lo do lesa mimo turistické cesty ani vkroĀ•it. CoĀ¾ je docela pochopitelné. Dnes jsem byla zase tady u nás v lese, a narazila jsem tam na jednu docela zajímavou houbiĀ•ku. VidĀ>la jsem ji uĀ¾ nĀ>kolikrát v lesích v okoli Konice, kam jsme jezdĀvali na tábor. Pak jsem ji zase dlouho nevidĀ>la, a šup ty boty, najednou jsem na ni narazila tady u nás. No, nedívím se niĀ•emu, od loĀ•ska tu u nás sbírám taky lišky, které tu taky dlouho nerostly. TakĀ¾e proĀ• bych nemĀ>la najít i tohle umounĀ>ného kominíka? TakĀ¾e milí kudlánci a kudlanky, jestli tuhleto potvĀ™ znáte, tak šup sem s jejím skuteĀ•ným názvem. PĀ™íkládám obrázek, snad ji z nĀ>j poznáte. KlobouĀ•ek je hnĀ>dý, ani svĀ>tlý, ani tmavý, rourky jsou jak mlĀ•ná Ā•okoláda, noha je hnĀ>doĀ•erná, tmavá. Na Ā™ezu je bílá. Vypadá jedle, na táboĀ™e jsme ho sbírali, paní kuchaĀ™ka ho znala, sice nevĀ>dĀ>la, co to je, ale Ā¾e je jedlý, to ano. MĀ>la pravdu, snĀ>dli jsme nĀ>kolikrát a jsme dosud tady. TakĀ¾e - co je na obrázku? Pavla VodomĀ•rka